

(Σελ.68)

[...] Το ταξί πήρε την οδό Σοσέ ντ' Αντέν, και είδα στο βάθος τον μαύρο όγκο του ναού της Αγίας Τριάδας, σαν ένας γιγάντιος αειτός που φυλούσε σκοπιά. Ένιωθα άσχημα. Πλησιάζαμε τα σύνορα. Σκέφτηκα ότι υπήρχε ακόμα μία ελπίδα. Μπορεί να στρίβαμε δεξιά. Αλλά όχι. Πηγαίναμε όλο ευθεία, περνούσαμε το παρκάκι της Αγίας Τριάδας, πιάναμε την ανηφόρα. Στο κόκκινο φανάρι, πριν φτάσουμε στην πλατεία Κλισί, λίγο έλειψε ν'ανοίξω την πόρτα και να το σκάσω. Αλλά δεν μπορούσα να του το κάνω αυτό [...]